

harrima, ei täida. Kos sedda kasko kuuldas
nink holelikkust ja ussutawalt iks täidetas, saäl
õnnistap Jummal tööd nink watwa, eshera-
likkust weel sis, kui kii perramõtlemissi nink
mõistussiga ettewõetas nink sedda, mes Jum-
mal om andnu, kõrraperralissel wiisil nink par-
raussi prugitas ja kokkohoijetas, ni et hädda
ajas mõnd tenga wõip paigale panda nink ka
weel middage ülle jada, minnaga waist lähhem-
bat wõip awwitada. Teije ollete sis kii, ar-
mas perremees, ürtime meije, ommal wiisil õn-
nelik nink rahhul omma ello-põlweega? Misper-
rast es peas minna rahhul ollema, koste temma.
Eggapäiw tenna minna Jummalat temma õn-
nistusse, armo nink heldusse eest. Kaegi, siin
om minno abbikaas, minno tö ussutaw abbi-
linne, minno holelik perrenaine nink minno ter-
we nink priiske laste emma. Minno wannemb
poig nink wannemb tüttar omma mul jo sullase
nink näutsiko eest, ja omma wirga, sõnnakuulja
latse. Karja man näite teije kats töisi minno
latssit, ke mulle ka jo abbi omma nink minnule
rõmo tewa, nink siin kaswawa ne töise armsa
latsekesse. Eggapäiw olleme kii sõdetu nink —
tenno olgo minno naisese, — kõrraperrast rõi-
wil nink egga ajastajaga kaswap minno hä nink
warrantus. Ent kuis ollete teije nisuggust
mõistust sanu, küsseme meije; kes om teid oppe-
tanu, ni targalikult kii ettewõtma? Se om,
koste perremees, minno wannambide oppussist

nink manitsussist tulnu, et minnule tö, kõrra-
perralinne wiis nink Jummal-pelg jo latse east
armsas nink kallis latsiwa. Ne waa wannamba
elliwa jummal-pelglikult nink juhhatiwa ka
meid, omme latsi, se pole. Mi olle minna sis
ka omma kiriko-oppetaja oppussi meelde pandnu
nink sõamette wõtnu; olle mõistlikku nink oppe-
tetu rahwa nõuwo nink oppetamissi tähhele-
pandnu. Rige ennambast olli mulle hä maja-
piddamine mõisan eenkirjas nink minna olle
omma mõisa-herra hääd nõuwo nink oppetamist
wastawõtnu nink selle perra tennu. Kas tah-
hate wahhest nätta, kas minna omma ammeti
tööd mõista, nink minnoga weidi minna, minno
majapidamist kaema? Meije wõttime temma
kutsmist hämelega wasta. Meije kaiseme ümbre
jõri: maja hone olliwa kii hään kõrran, hä
kõwwa kattussiga; põllo-harrimisese riista,
suuwe; nink talwe-sõidoriista olliwa warjo al
paigal, pu nink haggo häste rita pantu; tahra-
aid olli kesset lautu nink kõlgusid kõwwa wärra-
jaga, selle kõrwal üts suur hunnik turbid nink
mulda (maad), nink tõine hunnik samlid nink
pu-lehte (pu-lehhesid), tõprille allaloutada. Mä-
rast suurt rõmo tusime kige selle näggemisse man.
Rõõmsa melega kaiseme ka temma aidu, kun
kapsta, kasi, oa, kannepi nink mu aija-willi
lihhawaste kaswiwa. Perran sedda latsime
wärrajist wälja nurme päle nink näime saäl
põlde pakku wiljaga. Meije es tija, koshhe pole